

გერბგერბი

კულაკი

— ამბობენ: „კულაკები თავს სწვენ ღარიბების წინააღმდეგ“... თუ საქმე აწევაზე, მე ისევ ამ შჯილის აწევას ვამჯობინებ.

თავადასკოლის თ-რის ანგარიში

— ამხანაგებო, ჩვენ გვაქვს უაღრესად დიდი მიღწევები ამ ორი წლის განმავლობაში...

აღმშენებლობის დარგში შემდეგი მიღწევებია: საფუძვლიანად შეკეთებულ იქნა ჩემი კაბინეტი; შეძენილია დიდი საწერი მაგიდა, რომელსაც აქვს 5 უჯრა; აგრეთვე—მარმარილოს ქვის სამელნეები, რომლებშიც სამი ფერის მელანი მაქვს; გამოკვეთულია ჩემი ცხენი ლაფშა; შეძენილია „კავკასის“ უნაგირი კეხით; გაყვანილია სინათლე თავლაში და სხვ., მაგრამ, მიუხედავად ასეთი მიღწევებისა, ამხანაგებო, შეიძლება გვექნეს დევნებებიც, რასაც, ცხადია, მე ვერ შევამჩნევ. თქვენ ამას აღნიშნავთ და მე ვეცდები ახლად არჩევის შემდეგ გამოვასწორო ყოველივე თქვენს მიერ აღნიშნული ნაკლი.

კრემლის თ—რე: ამხ-ო, ჩვენ მოვისმინეთ თემ-აღმასკომის მუშაობის ანგარიში, როგორც ხედავთ — მიღწევები დიდია. მე მაინც ვფიქრობ შეკითხვები საკიროა.

კითხვები და პასუხები:

კითხვა: როგორ მიმდინარეობს სოფლად გზების შეკეთებისა და გაყვანის საქმე?

— გზების შეკეთება, ამხანაგებო, ძალიან საჩქარო საქმე არაა იმიტომ, რომ რაც გვიან გავაკეთებთ გზებს, მით უფრო დიდხანს გაძლებს.

კითხვა: რატომ არ გავაკეთებთ ხიდები და ბოგირები წყლებზე?

— ხიდი, ამხ-ო, არ გავგვიკეთებია და არც ვფიქრობთ გაკეთებას, რადგან სულ ერთია, წყალი ისევ წაიღებს.

კითხვა: რაშენად გამოყენებულია სოფლად შრომის ბეგარა?

— ბეგარის საკითხი მოგვარებულია. არ დარჩენილა არც ერთი ღარიბი და უღარიბესი გლეხი, რომ არ გავწვიოთ სამუშაოზე. საშუალო და შეძლებული გლეხობა აღარ გამოგვიწვევია ბეგარის მოსახდელად, რადგან აღარაფერი დაგვრჩა გასაკეთებელი — ყველაფერი ღარიბ გლეხობამ გააკეთა.

კითხვა: რატომ არ შეაკეთებთ სკოლა, რომლისთვისაც ფული შეკრებილი იყო?

— სკოლა არ არის შეკეთებული იმიტომ რომ შეგროვილი ფული შეიჭამა, ხოლო ვინ შესჭამა ეს ჩვენ არ ვიცით (სხვის საქმეში ჩვენ არ ვერევი).

კითხვა: რა ზომებს ღებულობდით, როცა საბჭოს ზოგი წევრი ყალბ საბუთს ამღვედენ სხვებს?

— ამხ-ო, თუ ჩვენ გვეტყოდა საბჭოს წევრი, რომ მან ყალბ მოწმობაზე სელი მოაწერა, იმ საბუთს იმ წუთშივე დავხვედით და არ მივსცემდით ბოროტმოქმედების საშუალებას.

— კითხვა: რატომ არ არის დაცული ადგილობრივი მნიშვნელობის ტყეები?

— ადგილობრივი მნიშვნელობის ტყეები დაცულია და მშვენიერი ჯიშის ხეებიც მოგვეპოება. მაგალითად, ჩემი სახლი, თქვენ იცით, წმინდა წაბლსა და მუხისაგან არის გაკეთებული და სულ იქ მოჭრილია — ადგილობრივ ტყეებში.

— კითხვა: მიწის ყიდვა-გაყიდვას რატომ არ გზრძდით?

ჩ უ მ ა ლ

ამას წინელ პარისში ვაიმართა საფრანგეთ-გერმანიის საიდუმლო თათბირი, რომლის შედეგები პრესაში არ გამოქვეყნებულა. თათბირზე ირჩეოდა ზოგიერთი საკითხები საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ.

ლევ შეზიდან.

— ჩუმად, თორემ რადიო გაგვიგებს და „იშთ“ ყველაფერს შეატყობინებს.

— მიწის ყიდვა-გაყიდვისათვის, სიმართლე უნდა ითქვას, თვალყური არ მიდევნებია და ეს ჩემი შეხედულებით, არც დანაშაულობაა, თუ კი ღარიბი გლეხი ქონებას შეიმატებს, ამით მდიდარი ღარიბდება და ღარიბი გამდიდრდება.

კითხვა: რატომ სუსტად ატარებდით სხვადასხვა კამპანიებს?

— ამხ-ო, ეს სიცრუეა. მე პირადად ბევრი „კამპანია“ ჩამიტარებია: ღვთისშობლობას ჩემი ტოლიბაშობით ისეთი დრო გავატარებთ, რომ თემში უკეთესი არ მომხდარა, თუმცა ჩვენმა უჯრედის მდივანმა შემოკრა ერთ ქეციან მღვდელს, მაგრამ ეს ანტირელიგიური მოსაზრებით იყო?

ბოლოვა.

თ ა ვ ა ზ ი ა ნ ი

ჩვენს სიუჟეტში

ამ უკანასკნელ ხანში,
მეც მომივიდა ზუსტად,
ჩემსა გარეშე; არვინ
არ მიმაჩნია ბუზად!..
თუმც მართალია, არსად
არ მისწავლია ქვეყნად,
მაგრამ რითმებით, ბასრად
ვიწყებ ყველასთან კვეხნას.
გულში ბათობში ვიყავი,
ზღვასთან ოცნება ვიწყე;
ლექის წერის დროს, იცით?
მემატვის ტვინში სიცხე!
საქართველოში მხოლოდ
ვიცნობ ღვანკითელ ვარდენს;
როცა შეგვხვდები სადმე,
გაუფენ გზაზე ვარდებს!
ევგენი დიკალის შიშით,
ტანს ერთბაშად მივლის;
მან რომა მცემა ერთხელ,
მიტომ გავშორდი ტფილისს.
გამოქცეაულში ვცხოვრობ,
ლექით ვიქარებ ვარაშს;
მწუხარეთ დავალ ტყეში,
ტერენტის ქრისტე მფარავს.
ოზურგეთ შემოყვარდა
ერთი ლამაზი ქალი;
გულში ისარი მამხვდა,
ცრემლით მეცხება თვალი..
ძნელი ყოფილა თურმე
ქვრივისა შეყვარება;
და პოეტისა უფრო
ცრემლი და მწუხარება.
ასე რომ შემოყვარდა,
ერთი ლამაზი ქალი:
ალბად, მას უღევს ბრალო,
რომ ვიწყე ლექსის წერა.
(მაშინ ჩამიჭრა კერა).
ტარტაროზ! ერთი მითხარ,
შენ სულის სამართალზე:
მე კაცი ვარ თუ ვირთხა?
ჩაიწვი ოხ!.. ოხ!.. რაზე?!

ზორბა.

— გაიხადე და მაჩუქე პაღტო, თორემ თუ დაგავდე ხელი, აქედან დი-
ლოში გადაგისვრი.

არჩევნების მოლოდინში

(ველისციხეში მომხდარ გასამართლების გამო)

თავადი

ეჰ! მოგონებაც, მოგონებაც მხოლოდ შენ ერთი,
დავრდომილს, სწულს წუთით მაინც თუ გამახარებ.
ულმერთო არ ვარ, მაგრამ დღეს მეც აღარ მრწამს
ლმერთი;

ბარემ ისა სჯობს, რომ გეწვიო სამარის კარებს.

ბერბერა

სულ მოკლე ნუ ხარ ანდუყაფარ, ღმერთს ნუ შეს-
ცოდებ,

სჯობს მოთმინებით აღიჭურვო სიბერის დღეში.
შენდობა სთხოვე ყოვლის შემძლეს, თორემ იცოდე
კუბრს და ჯოჯოხეთს ვერ აცდება ეგ შენი ლეში.
განა მე არ მსურს დღესაც მქონდეს საკუთარი-ტაბლა,
ისე ვცხოვრობდე, ვით შეშვენი სულიერ მამას?
რა გაეწყობა ღვთის სურვილი ეს იყო ალბათ,
რომ შეგჩევილით გლახებსავით ღობიოს ქანას!

კულაკი

ერთ დროს თავადი ცყოფილიყავ ძალიან მსურდა,
ობობასავით ჩემს გარშემო გავაბი ქსელი.
სხვისი ჭონება მცირედიც მე გულით მმსურდა.
ვიდრე ცხოვრებამ არ გამოქრა თავისი ცელი.
დიდი, პატარა დღეს მეძახის სოფლის წურბელას,
ხმა ჩამომართვეს, ეს ჩემს საქმეს უფრო აფერხებს.
როგორ ვიცხოვრო, ვეჯავრები ირგვლივ სულ ყველას.
ჩემი მიწები დაუთრავს უმიწო გლეხებს!..

ვაჟარი

დღეს ყველანი დავსდებით ბრალდებულის სკამზე
და ამიტომ ბევრს ნუ ყბედობ, მეც მიგდით ყური.
გაქვთ რამე გასაყოფი, რომ ასე მამრავლებთ!
— ჩემს ცოლშვილსაც ენატრება ყველი და პური.
გამიყიდეს ნალოფებში, რაც კი მებადა
და ამ რიგად გამაკოტრეს, დავრჩი მშვიდრი;
შემრჩა მხოლოდ ეს მუცელი და ჰამის მადა,
ეჰ! მშებოჯან დრო გაგვიჭრა, დრო მშვენიერი.

დანადგ.

“ბ ე ღ ნ ი მ რ ი” მ ა მ ა

— ვენაცვალე ჩემს შვილს! ისეთი დიდი კაცი გახდა, რომ სალამს სხვებს
კი არა, — არც მე მაძლევს!

ი ა კ ი ნ თ ა შ ტ რ ი ნ კ ა კ ე

აფსუსს, აფსუსს ჩემო იაკინთე!

ვაი, დედი თქვენის ღმერთს! ახლა ვარ ასე ჩამოვლევილი, თვარა ერთ ღროს მეც შტრინკი ბიჭი ვიყავი. კანკრაზი 11 წელს გახლდით მამასახლისათ აბა?!

რო ჩვეიცვამდი ჩემ ჟღალ ჩოხას, ბოშო, გედევნიკიდედი ლესკურს, შემოვიკრამდი ქამარ-ჩანჯალს, გევი-რჭობდი კურტუმოში დამბაჩს და ჩავაზიაცდებოდი. — ბერეგის, ჩემისანა ბიჭი მთელ ღუნიაზე არ იყო. თქვენს ხელში წავხდი ბიძია, თვარა ერთ ღროში მეც კაცი ვიყავი და ქუდიც მეხურა. (ებლა ქუდი კი არა, •ქვევან გადამვიდეს ჩაბალახიც ქე შამომეპრიწა).

ეს! რას იზამ ხეთის ნებაა ყველაფერი.

ახლა რათა, ბიძია, თავმჯდომარეობა! დღეს თავმჯდომარეობას თემში ყველა ქე შეასრულებს.

მე ერთი პოპოშნიკი მყავდა და ახლა ყველა მისი პოპოშნიკი არაა?!

ეს გზათა სექცია (სისხლი და ბაღ-მი აქცია მაგებმა), ეს კულტ-სექციაო, ეს საალმშენებლო სექციაო, ეს ისო, ეს ესო (ტყვია და ლახვარი კი შეესო მაგათ გულ-ბოყვში)... რა ვიცი ათასი მამაძაღლობაა შემოღებული: ახლა კომპრომოლო, ქალთა დელეგაციაო, გლეხკომიო და რა ვიცი. ვინ ჩამოთვლის ბიძია რამდენი კუმი და კომია თავმჯდომარის პოპოშნიკი.

მე რო საქმე მქონდა დაყენებული, ისეთ ნიბრიწ. გლეხებს პოპოშნიკს გოუგზანდი, ჩემს ბძანებას თუ არ შეასრულებდა, დედის ღმერთს გავაცლიდი.

ეს! დაღუპული იაკინთე, რა დრო გქონდა, შე უბედურო! შე ღურაქო, შე სუქინსინო, რას იზამ, ხეთის ნებაა ყველაფერი!

ახლა ბიძია რალაცა ორი კაპეიკი აქ გლეხებს გაწერილი და იმასაც ეფერებიენ, იმასაც მტრედობით ახდებიენ. რა ბარაქა და დოლათი უნდა ქონდეს ამას ა?

უწინ? ასი თუმანი რო ყოფილიყო ერთ კაცზე, იმ ნიშუჩი იქნავე დევაცინტკლებდი, მათი მტრედები და ჩაკონ-კალონი ჩემი მათრახი იყო.

ბირის გემო არ ვიცოდი თუ? მოდიოდა და მოდიოდა ინდოურები, ქათმები, ბატები, შებრაწული გოჭები და კალმახები. ვლასი გოგოლა-შვილი და სხვა მღვდლები თავს იგდებდენ ჩემთან.

ვაი, დაღუპული იაკინთე ერთი ნეტა პრასით გაგაძლო დღეს და სხვას ქე დაანებე თავი.

რას იზამ, ხეთის ნებაა ყველაფერი.

კომუნისტების ხელშიდაც მელირსა თემში თავმჯდომარეობა, მარა ცოტა ცოტა ხნით, (ისე ელირსა ყოველ ჩემ დამაწყევარს).

რალაც ფხარი უცვალა მათ იესო-

მაცხოვარმა და ქარ გავედი ოჩე-ნებში თავმჯდომარეთ?!

ჩვეიბარე ხელათ კაბინეტო, მოვარბენიე სახლიდან ზვონოკი (ხმოს ჩამოვავლოჯე ბიძია კისერზე, ხმოს). დავარღვიე ჩემი ძველი უნაგერი და შევიკერე პოროთველი. დავტრიალდი ნათესავ — მეზობლებში, გამოვლო-ტე — ვის გახუნებული ცილინდრა, ვის შარვალი, ვის ბოლუზა, ვის პალტო და გამოვპრიშტინდი პატროსან თავმჯდომარეთ. თუ ეს ტყვილი იყოს, ტყვია იცეს ვასიკო ჯომართი-ძეს, რეალნი კლასის პადიეზდს რო მიუგავს იი ცხვირი.

ბირველ დღეს პუწკათ ვიყავი, რო-გორც ახალი მოყვანილი პატარძალი. მეორე დღეს მოქმინაურდი.

მესამე დღეს შამოდის ვილაცა კომ-წომოლა და მეუბნება: — „აფხანა-კო თავმჯდომარე, გლეხკართა წრე მინდა ჩამოვაცალიბო და კრება მოიწვიე“.

ამაზე გაგზრაზდი. რა დროს გლეხ-კორია, შე მამაძაღლო, ჯერ არც კი დამდგარვარ და ახლავე გახეთებში შწერამთქვა?!

კომსომოლა ავარდა და დააგჯა პოლს. მეც ავარდი და მივაგჯი პატალოკს. (ახლაც მტკივა თავის კოს-რო). დევიდრიალე ჩემეზურათ. მათრახის მოქნევა მინდოდა მარა ზვონოკს წამოუსვი ხელი, ზვონოკის მაგიერ ბოთლისთენ მიტაცნია ხელი და შიგ ლოზში მიდღუზავს მძინარე ცოლისთენ. მორთო ქალმა კივილი-ჩხივილი. ასტყდა ბლარების ღრალი.

აქეთ მამაჩემი გამობოკინდა, იქეთ დედაჩემი და შეიყარა ყველამ თავი ჩემ ლოგინთან. ერთხან გაშტრებულნი ეგდენ ლოგინში. მალე გამევირკვი მიხვდნი, რომ ყველაფერი სიზმარში მოხდა და ბოთლი კი ცოლისთეს რაც ჯანი და ღონე მქონდა მართლა დამირტყამს.

წამოვტენი. მევიცვი ჩოხის ნაგლეჯი. წვეიკარი თავზე ნაჩაბალახარი და გავარდი დობტურთან. კაი გათენებულნი იყო პუნქტში რო მივედი.

ვემეუღლე კედელს და ვყურყურებ.

გევიხედე გვერძე რალაცა უშეგლე-ბელი ქალადია აწეპებული და სწე-რთა: შავი სია. (გოუშავდა მაგათ სა-ზე და ცხიმ-პირი). მომავალ საბჭოთა არჩენებში ხმის უფლება წართმეუ-ლი აქეთ: იაკინთე შტრინკაძეს... და ერთი ოცამდი იყვენ ჩამოშკარებუ-ლი. კანკრაზ თავში მევექციე მაგ მი-წაში მოსაქცეველებს. ამფერ ამხდა ჩემი სიზმარი. ნეტეი ცოლი არ მომი-კვდებოდეს, თავარა ვინ მამაძახლი ჩი-ვა მაგას.

რას იზამ, ჩემო იაკინთე, ეგეც ხეთის ნება? არა, ჩემო ბიძია, აღარც ღმერთი მწამს და აღარც ხატი, მარა ეს კომუნისტობათ არ ჩამომართვათ არ მომჭრათ კაცს თავი!

პერაქსილინ

კონტრ - საჩივრები

თვის ბოლოს სამკითხველოს გამგემ საჩივრის წიგნი გადაშალა და კითხვა დაიწყო. სახე თანდათან ელუმბოდა, კალმის ტარი მარჯვენა ხელიდან მარცხენაში გადაიტანა და შეუდგა კონტრ - საჩივრების წერას.

საჩივარი პირველი:

სამკითხველო არჩივსა ჰგავს. ვერასოდეს ახალ ჟურნალ - გაზეთებს ვერ იპოვნო, რა საინტერესოა მარშანდელი ამბები. ამას გარდა პროლეტარიატს ესაჭიროება ჯანსაღი სიცილი. ჩვენ სამკითხველოს უმეტესად რამოდენიმე ცალი „ტარტაროზი“ უნდა ამშვენებდეს. გამგევ, მეტი სიფხიზლე...

მოწყენილი.

სამკითხველოს გამგემ შეიტანა კონტრ - საჩივარი № პირველი:

„ჩვენს სამკითხველოში მხოლოდ ცხელ - ცხელი გაზეთებია. თუ ვერ შესძელი ყოველდღე სამკითხველოში წასვლა, გინდება თავაზიანი გამგის შეწუხება ძველი გაზეთების მონახვაზე. ასე ბევრი „ტარტაროზი“-ს გამოწერა სწორედ სულზე მისწრება; სიცილით გაგებნით... ყოჩაღი ჩვენი სამკითხველოს გამგე, ყოჩაღი, ვენაცვალე სულში.

მზარული.

მეორე:

„სამკითხველოში საჭიროა მეტი სიწყნარე. აქ კი გამუდმებით გაისმის სიცილ - ხარხარი, გაჩაღებულია არმიყობა. გამგევ, მართალია იშვიათად ალბე სამკითხველოს, მაგრამ, იცოდეთ, სამკითხველო ცირკი არაა. გვესაჭიროება მეტი სიწყნარე და წესრიგი.

დაბალი.

გამგემ დასწერა (რასაკვირველია, მარცხენა ხელით) კონტრ - საჩივარი № მეორე:

„გამგევ, გახსოვდეს, რომ სამკითხველო სამარეს არ უნდა ჰგავდეს. აბა, რასა ჰგავს — ყველას ცხვირები ჩამოუშვიათ და თქვენი შიშით ხმას ვერ იღებენ. ან რა საჭიროა სამკითხველო დღე და დამ ღია იყოს. არ გვინდა თქვენი შინაურ საქმეებში ჩავერიოთ, მაგრამ როდის სკამ, ან როდის სვამ, სულ რომ ღია გაქვს სამკითხველო?

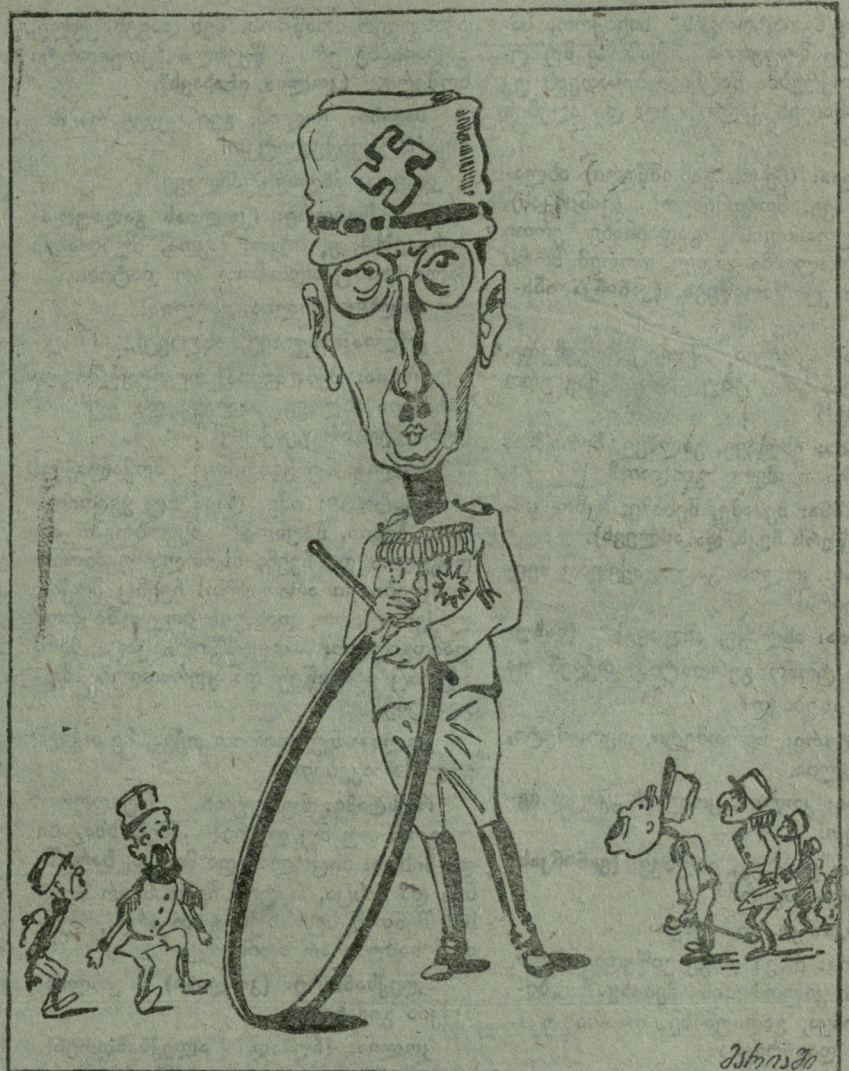
მაღალი.

საჩივარი მესამე:

სამკითხველო გიგიენტური უნდა იყოს, აქ კი მუდამ ისეთი მტვერია, რომ ერთმანეთს ვერ ვხედავთ, ბოლოს და ბოლოს მოაშორეთ მაგიდას ეს ქუჩქიანი სუფრა.

ქოჩოჩა.

პირველი ნაბიჯი

სამხრეთ - სლავის „თვითმპყრობელი“ ანწავლის თავის ფაშისტებს ფეხის ადგმას — სიარულს.

კონტრ - საჩივარი № მესამე:

მართალია: ჯანმრთელ სხეულში ჯანმრთელი სულია, მაგრამ ამდენი სისუფთავე ზედმეტია. პროლეტარიტი თავს უხერხულად გრძნობს; ეშინია გასანთლავლ იატაკზე ფეხი არ დაუსხლტეს. სჯობს სულ არ იყოს სამკითხველოში თოვლივით თეთრი და გაკრახმებული სუფრა რაც მოგ ვაგონებს ბურჟუაზიულ გემოვნებას; მუშას და გლეხს ვერ გაუბედნია იდაყვებით დაეყრდნოს ასეთ სუფრას, და თავისუფლად იკითხოს. მეტი უზრალოება, ამხანაგო გამგევ!

მელოტი.

საჩივარი მეოთხე:

მართალია ასეთ წვრილმანებზე თითქოს არა ღირს ლაპარაკი, მაგრამ მაინც უნდა ითქვას, რომ ჟურნალტბის საჭრედი დანა ძალზე დაბლაგუ-

ლია, ხერხს უფრო ჰგავს, ვიდრე დანას და თუ ახალი ჟურნალი გელირსა დაიფხრიწება.

გამხდარი.

კონტრ - საჩივარი № მეოთხე.

ჟურნალების გასაქრელად ასეთი ვალესილი დანა არაა საჭირო. საკმაოა ტარს შეეხო, რომ თითები დაიჭრა. ასეთი დანა სამართებლის მაგიერობას გასწევს. არ ვიცით სამკითხველოში ვართ, თუ სადალაქოში.

გასუქებული.

გამგემ ქირის ოფლი მოიწმინდა, კალმისტარი მარცხენა ხელიდან მარჯვენაში გადაიტანა და საჩივრებს და კონტრ - საჩივრებს მიაწერა: „მართალია ბევრი პირადი მტერი მყოლია, მაგრამ ისეთებიც აღმოჩნდნენ, რომლებიც ჩემს ამაგს აფასებენ“.

სიმონადა.

„კ ა ლ ო ზ ი ა დ ა“

გ ი ა თ უ რ ა

ეროვნული
გიგლიოთიკა

„გრუზგოსტორგის“ საეაქრო, სა-
დაც თავი მოუყრია უამრავ მუშტ-
რებს. ნოქრებმა ნაცნობებისათვის უკ-
ვე გადამალეს კალოშები; და აღებენ
საეაქროს.

კოლია: (ჩეკის გამოძვრით) ახლა-
ვე, ახლავე, მოითმინეთ!.. (ვანიჩას),
ბიჭო ცუფასთვის გადაინახე ერთი
წყვილი კალოში კიდევ, თორემ შორს
არის და ვერ მოაწევს. (ვანიჩა ინა-
ხავს).

ხალხი: კოლია, აქეთაც მოგვხედ-
კაცო! რას გაჩერებულხარ მაგ ერთ
აღგილზე!

კოლია: ეხლავე, ეხლავე, ბარიშნა,
თქვენ რა ნომერი გინდათ?

ბარიშნა: მესამე, მესამე, ჩემო კო-
ლია. (უწერს ჩეკს და აძლევს).

ხალხი: კოლია, კაცო, აქეთაც მიე-
წიე პატარა!

კოლია: ახლავე, ახლავე! (ნახუ-
ცარს) ბატონო გერონტი, თქვენ რა
ნომერი გნებავთ?

ნახუცარი: თერთმეტი, თერთმეტი,
ჩემო კოლია.

ხალხი: კოლია, კოლია! „კაცო მე-
იწიე აქეთ!

კოლია: ეხლავე, ეხლავე, (ვანიჩას)
აკაცია არაა აგერ?

ვანიჩა: კი, კი, აკაციაა.

კოლია: რავე დაგვაფიქდა, ახლა,
აკაციხა კალოშების შენახვა? „ბი-
ჭო, ვანიჩა, გადაუნახე, თვარა უკა-
ლოშით დაგვრჩება.

ხალხი: ე, კაცო, კოლია, მოგვხედე,
იქამე ღმერთი!

კოლია: ახლავე, ახლავე.

ალექსანდრე: (მალაზიის გამგე, მო-
ვარდება ვანიჩასთან). არიქა, თორ-
მეტი ნომერი კალოში მიშოვე საცხა
იყოს!

ვანიჩა: ერთი წყვილია აგერ, მაგ-
რამ ვილაცა მუშამ აიღო ჩეკი და იმას
უნდა მიიკეთ.

ალექსანდრე: რას დავეძებ. უთხა-
რი ნომერი შემშლიათქო და სხვა
ნომერი მიეცი.

ვანიჩა: კი მაგრამ ჩხუბს აგვი-
ტებს და..

ალექსანდრე: მეიტა აქ! არაათქვა
უთხარი, მორჩა და გათავდა. ჩემი კო-
ლის ძმისწულია აგერ გაჩერებულა,
საპატიო პირი და უკალოშით ხომ არ
გაუშვებთ. (ვანიჩა აძლევს უკვე გა-
ყიდულ კალოშს მალაზიის გამგეს —
ალექსანდრეს).

ხალხი: კოლია, კოლია, ე, კაცო,
გვალბრებ ეგ ჩეკი!

კოლია: (ვანიჩას), ბიჭო, ვანიჩა,
ბიჭოლა ჩემია აგერ უკან ეფიზო
კვანტალიანისა და შენი მტერია იმან

აქანე ვერ მოაწიოს. შენ დაგნაცვლე,
გადიხახე ერთი წყვილი ჩეთვიორტი
ნომერი. (კოლია ინახავს).

ხალხი: კოლია, გვიშველე რა(ცხა,
თვარა გევიჭყლიტეთ!..

კოლია: ახლავე, ახლავე,

ალექსანდრე: (კოლიას გადაულა-
პარაკებს), ე, ბიჭო, მაკაო, „შუბლაძის
ქალი და უკალოშით არ დატოო.

ხალხი: კოლია, კოლია!..

კოლია: ახლავე, ახლავე!..

გოგია: შენ, ბიძია, თუთუყუშივით
გაიძახი: ახლავე, ახლავე და ყურად-
ღებას კი არ გვატყვე!

კოლია: ნუ ყვირით, მოქალაქე!

ნესტორი: იმე, რავე ნუ ყვირით!
შენ, ბიძია, ნაცნობ - მეგობრები არ
დაგელია და ჩვენ, მართლა უკანონო
შვილები კი არა ვართ! ჩვენც მოქა-
ლაქენი ვართ. დახლის ბოლოში რომ
დამდგარხარ, თუ სწორი კაცი ხარ,
აქეთაც გამეიწიე და ყურადღება მო-
გვატყე!

კოლია: ნუ ყვირით თქვა, მე თქვენ
გელაპარაკებით!

რუსტამი: ნუ ღურო, ნუ ღურო!
როგორ თუ ნუ ღურო! შენ ზმაკასი
და მისცა, ბიცოლას და მისცა, ბარიშ-
ნას და მისცა, რატომ ჩემთან არ მოგ-
სა! შენთან სურსხული არ არის, შენ-
თან ნამუჟის არ არის!

ალექსანდრე: (კოლიას) კოლია,
აკაცია გიძახის.

კოლია: (ჩუმად ალექსანდრეს),
იმიზა გადევინახე ერთი წყვილი და
ჩალას მიძახის!

ალექსანდრე: მიდი, მიდი, ალბათ
ცოლიზა თუ უნდა კიდევ ერთი წყვი-
ლი. (კოლია მიდის).

ხალხი: სად მიდიხარ, სადა?

რუსტამი: არდაგედირსან ქოფოი-
ოლი!

კოლია: ახლავე, ახლავე!

გოგია: არ შეიძლება, არა! ასეთ
მეგობრობას ადგილი არ უნდა ჰქონ-
დეს..

ხალხი: მართალია, მართალი! მო-
გვეციტ ჩქარა კალოშები!..

ვანიჩა: ახლავე, ახლავე!

რუსტამი: ახლავე, ახლავე!.. რო-
დის და ახლავე! ქართანქალა ქოფოი-
ოლი! (შემოდის კოლია).

ხალხი: ჩეკი, ჩქარა, ჩეკი!..

კოლია: ახლავე, ახლავე!.. (შემო-
დის მუშა, რომელსაც მოაქვს ფულ
გადახდილი ჩეკი და სთხოვს თორმეტ
ნომერ კალოშს. კოლია ეძებს და თორ-
მეტ ნომერს და ვერ პოულობს. ვა-
ნიჩას). ბიჭო, აქანა თორმეტი ნომე-
რი კალოში მქონდა გაყიდული და
რა იქნა, ნეტა?!

ვანიჩა: (კოლიას ყურში):— ის მა-
ლაზიის გამგემ წაიღო.

კოლია: (დაბნეული იღებს ათ ნო-
მერ კალოშს და აძლევს მუშას):—ა,
ბიძია, კალოში, მოკიდე ხელი.

მუშა:—ეს რა არის? რათ მინდა
ათი ნომერი! ჩემი კალოში თორმეტი
ნომერი იყო.

ვანიჩა:—სულ ერთია!..

მუშა:—როგორ თუ სულ ერთია!..

კოლია:—არა უშავს რა. მოჭერილი
გექნება ფეხზე და უკვეთსია ტალახ-
ში აღარ ჩაგრჩება.

მუშა:—როგორ თუ მოჭერილიაო!
მომეცი ჩქარა თორმეტი ნომერი! ფუ-
ლი გადავიხადე და ჩემი ნომერი სხვა
მიეცია?

ალექსანდრე:—ნუ ყვირი, ამხანა-
გო! აქ უჩრეუდენია არის და მე, რო-
გორც მალაზიის გამგე, არ მოგცემთ
უფლებას, რომ იყვიროთ.

გოგია:— როგორ თუ ნუ იყვი-
რებს! კაცო ჩეკი გამოუწერეთ, ფუ-
ლი გადაახდევინეთ და თქვენ კი
მისი თორმეტი ნომერი კალოში
თქვენს მეგობრებს გაატანეთ!

ალექსანდრე: — ტყუილია!..

გოგია:—მართალია. მე თითონ
უყურე—დახლის ქვეშიდან რომ გამო-
აღებინე ვანიჩას ერთად ერთი თორ-
მეტი ნომერი უკვე გაყიდული და
შენს ძმა-ბიჭს გაატანე.

ნესტორი: —ეგრე, ეგრე! ნამდვი-
ლი სატანტაროზო საქმეა. მე და ჩემ-
მა ღმერთმა!

გოგია:—ტარტაროზი კი არა, ჯო-
ჯოხეთშიაო რომ გადააყუდო, მაგათ
მანც ვერ მოაშლევინებ ძმა-ბიჭო-
ბას.

ხალხი:—მოგვეციტ კალოშები! ჩე-
კი, ჩეკი!..

კოლია: ამხანაგებო! კალოშები
აღარ არის, გათავდა!

ხალხი:— ტყუილია, ტყუილი!..

რუსტამი:—დღუილია, დღუილი!
მომესი ჩქარა კალოშები!

კოლია:—აღარ არის, ბატონო და
რა მოგცეთ!

გოგია:—სანამ იყო, ნაცნობ-მეგო-
ბრები არ დაგელიათ და..

კოლია: ტყუილია!

ხალხი:— მართალია, მართალი!

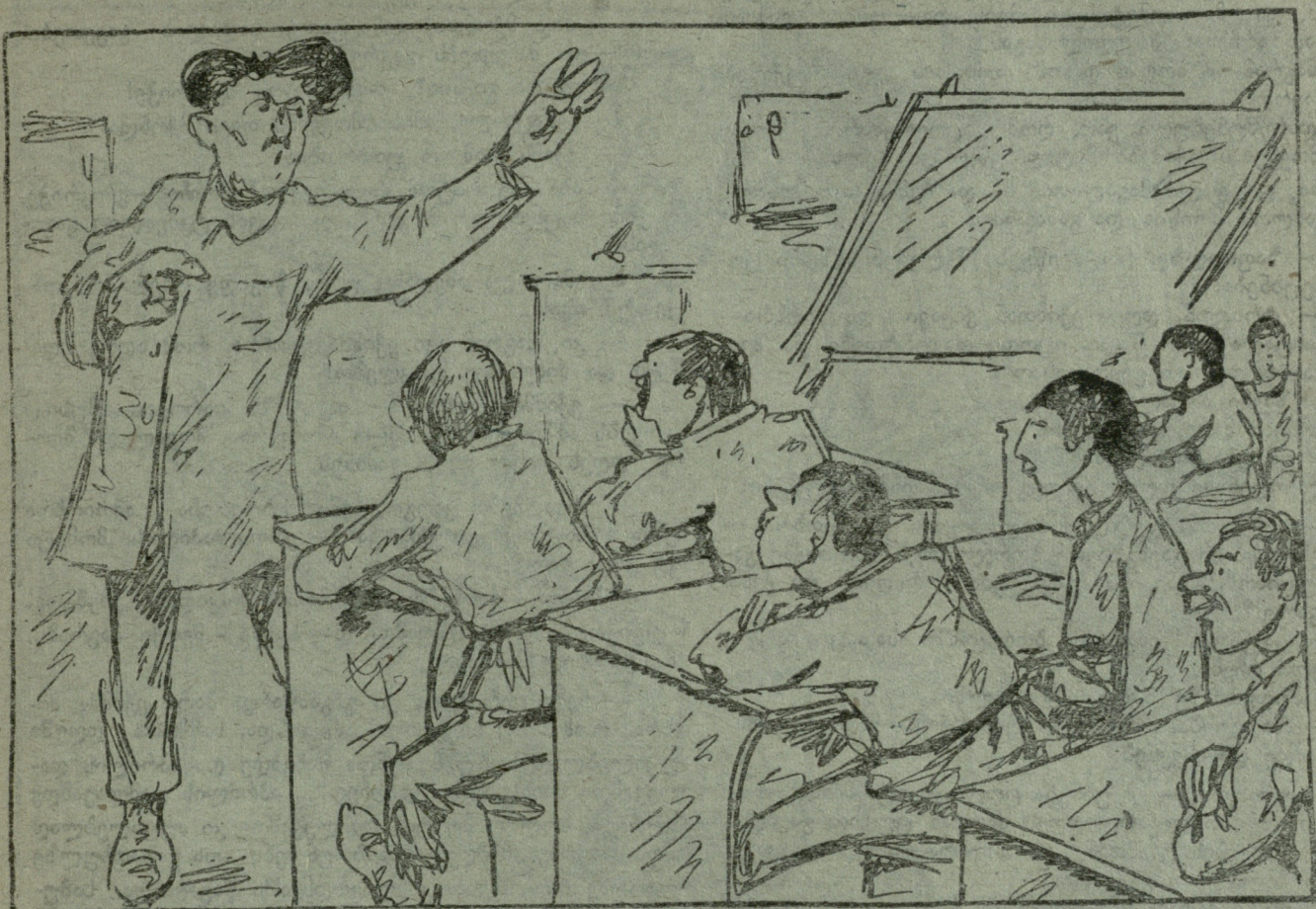
რუსტამი:— რა დღუილია! შენ
ზმაკასი და მისცა, მამიდაშვილი და
მისცა, ბიცოლა და მისცა, ბარიშნა
და მისცა! რატომ ჩემთან არ მოგსა?
ნეტა ქოფოიოლი!

კოლია:—გაიგონეთ ყურში, რომ გა-
თავდა!..

ხალხი:— ტყუილია, ტყუილი!
გოგია.

სოფელ ლახუნდარის სკოლაში

— ბავშვებო, სვალ სასწავლებელში ნუ მოხვალთ..
 — რა უქმეა, მასწავლებლო, სვალ?
 — უქმე კი არ არის, — მე სანადიროდ მივდივარ.

ვაჭრის პასუხი სოფლის კულაკს

წავიკითხე პავლეჯან
 მოწერილი წერილი.
 შენც ჩემ დღეში ყოფილხარ
 დაჩაგრული, დევნილი.
 მწერ წენ წარსულ ცხოვრებას,
 რომ შეძლებით ცხოვრობდი,
 მოგდიოდა დოვლათი
 და არაფერს შრომობდი.
 თურმე, ძმაო, გაიგეს
 ორპირობა, ფლიდობა,
 ხალხი აღარ გენდობა—
 ჩამოგერთვა დიდობა.
 იწერები— მოგწერო
 აქაური ამბები,
 ჩემი აწმყო—წარსული
 ჩემი გულის დარდები.
 როგორც მე ვარ პავლეჯან—
 ისე შენი მტერია,
 დოვლათიდან დავეცი
 ოჯახი ამერია.
 ცოლი გამოირგულდა
 ფაშფაშა და მსუქანი,
 დამეცალა წელ-წელა
 სამიკიტნოს ღუქანი.
 ჩემი ყოფა-ცხოვრება
 აღარა დირს ჩაღაფა;

ვაჭრის ჭკუა არ ფასობს
 მწვანელ-შილაფლავათა.
 როგორც ძველი ვაჭარი
 შავ სიაში ეწერივარ;
 მთელმა ხალხმა გაიგო,
 რომ მე ამათ მტერი ვარ.
 კინო-კლუბით გაიგსო
 ეს ტფილისის ქალაქი,
 არტისტ-ორატორია
 მეპურე და დალაქი.
 შაბათობით მუშები
 სარდაფში არ ჩადიან;
 ყველამ ჭკუა ისწავლა
 და კლუბებში დადიან.
 როგორც ვხედავ ისობა
 კულაკი და ვაჭარი..
 სოფელში და ქალაქში
 აგვირია დავთარი.
 ლამის გაბალმეიკდეს
 ყველა ერი, ნაცია,
 ვერც ანგლია გვიშველის
 და ვერც ემიგრაცია.
 რაღა ბევრი მოგწერო
 ჩემი მოთქმა-გოდება,
 ჭკუაზე ვარ აფრაცად,
 ბევრი არ მაგონდება.

„ეჭიშვარი მითხრა“

იაროვანული
გიგლიორთქა

— საზოგადოდ, ნასწავლ ხალხს ყველას პატივს ვცემ, და მით უმეტეს—ექიმებს, რომლებიც ადამიანს ხშირად არჩენენ სიკვდილისაგან.

მაგრამ ამ ბოლო დროს თითქმის ყველა ექიმები შემეჯავრდა.

დარწმუნებული ვარ, რომ ცოლ-ქმარის შორის უსიამოვნებას ექიმები მეტად უწყობენ ხელს.

აი, ცოცხალი მაგალითი! — და ჩემმა თანამოსაუბრემ ახლოს მოიწია და განაგრძო:

— ზაფხულზე, როცა იწყება წყლების სეზონი ცოლი მეუბნება:

— ტრიფონ, დღეს ექიმთან ვიყავი და მითხრა — „თუ ახტალაზე არ წადი, იცოდე დაკუნტდები და შვილიც არასოდეს არ გეყოლებო“.

ვაგზავნი ახტალაზე.

ვრჩები მარტოდ სახლში.

ბრუნდება ახტალიდან.

რამოდენიმე დღის შემდეგ ისევ გაისმის წუწუნები:

— ტრიფონ, დღეს ექიმთან ვიყავი და მითხრა — „თუ ეხლავე არ გაემგზავრე ბორჯომში, შენი საქმე გათავებულია“... ვაი, რა მეშველება. ტრიფონ.. რა ქენა, გენაცვალე!

რა გაეწყობა! ვაგზავნი ბორჯომში, სადაც მთელი ზაფხული რჩება.

შემოდგომაზე ბრუნდება სახლში.

— მადლობა ღმერთს, — ვფიქრობ, — მომავალ ზაფხულამდე დავისვენებ.

— ტრიფონ, — მეუბნება ცოლი, როცა სამსახურიდან სახლში მოვდივარ. — დღეს ძალიან ცუდად გავხდი, წავედი ნერვების ექიმთან და მითხრა — თუ თავს კარგად არ მოუარე, გაგიუღებო!

— ამაზე მეტად! — ვფიქრობ, ჩემთვის და ცოლის ვეკითხები: — მერე ამისათვის რა არის საჭირო?

— მშვიდი და უდარდელი ცხოვრება. სურვილის დაკმაყოფილება. კარგი სმა და ქამა... კარგი ჩაცმა-დახურვა... ხელოვნური კრებდისინის კაბა უნდა ვიყიდო...

— ექიმმა გითხრა?

— ჰო, რაც მოგესურვება, ყველაფერი უნდა შეისრულო... ერთი ბრილიანტის ბეჭედიც მინდა...

— ექიმმა გითხრა?

ჰო, ეს იმაში შედის — სურვილების დაკმაყოფილებაში... ხომ მიყიდი, გენაცვალე? თორემ გადავირევი და აი ამ მანიკურ-გაკეთებულ ბრჭყალებით დაგახრჩობ!

რა გამეწყობა! ვასრულებ მის მოთხოვნილებას.

— გენაცვალე, ოთახის ბილაგებას რა დიდი საქმე უნდა? ეს მაინც გქენა! — ვეუბნები ნაწყენი კილოთი ცოლს, რომელიც დივანზე წამოწოლილა და კატას ეალერსება.

— ნეტავი შენ... სად შემიძლია, კაცო, ოთახის ბილაგება? დღეს ექიმთან ვიყავი და მითხრა, რომ — სახლში ხელი არ გაანძრიო. ყოველდღე თუ ერთი გირვანქა არა, ნახევარი გირვანქა მაინც მოკოლადი უნდა სჭამო, რომ ჯანი მოგემატოს, თორემ ამ წელიწადს ვერ გააწევო... და მაშინ რა გეშველება, ჩემო ტრიფონ?!

— გავკეთდები, მოვისვენებ კაცი! — ვფიქრობ ჩემთვის და...

ვკიდულობ მოკოლადს.

— გენაცვალე, ამდენი ძილი მოგკლავს! — ვეუბნები ცოლს, რომელსაც მთელი დღე სძინავს.

— ექიმმა მითხრა, ძილი მოგიხდებაო. რაც შეიძლება მეტი ძიანო... ძილი არ მიიკლებო... ალბათ დაწვენი და გვიან აღიწეო.

— სადილის საქმე როგორ არის?

— სად მქონდა, გენაცვალე, სადილის გაკეთების თავი! — და მაჩვენებს გაკრეტილ თავს.

— ეგ რა გიქნია? თმა რატომ შეიკრიპე!

— გენაცვალე, ამისი მრავლის თავი მქონდა!

— ექიმს ხომ არ უთხრობია?

— აბა ისე რატომ გავიკრეტი? მირჩია — გაიკრიპე, თავში სიცხეს არ მოგკლავს და თავის ტკივილიც გაგივლისო...

ჰო, მართლა ამდენამც უნდა წავიდე ოპერაში, კონცერტი არის...

— კი, მაგრამ აკი ექიმმა გითხრა, რომ აღრე დაწვენი და ძილს ნუ მიიკლებო!

— ექიმმა მითხრა — თეატრში იაროეო. მუსიკა ნერვებს ამშვიდებსო... ძილი არაფერია, მოვალ და მეორე დღეს მთელ დღეს ვიძინებ.

— ასეა, ჩემო კარგო, ჩემი ცხოვრება — ამოიხრია ჩემმა მოსაუბრემ და მთხოვა: — ერთი პაპიროსი მომეცი თუ კაცი ხარ.

— ჰო-და, — განაგრძო პაპიროსის მოკიდების შემდეგ, — ვფიქრობდი ზაფხულამდე დავისვენებ — მეტყი, მაგრამ... ერთხელ მითხრა:

— ჩემო ტრიფონ, კი გაგამწარე; მარა ექიმმა მითხრა, რომ „თუ სიკვდილი არ გინდა, სამ-ოთხ დღეში აუცილებლად სოხუმში უნდა წახვიდე და აპრილის დამლევამდე მაინც უნდა დარჩეო“... აპრილის დამლევამდე არ ვჩივი, ხოლო მარტის დამლევამდე კი აუცილებლად უნდა დავრჩე. შემდეგ დავბრუნდები და გაზაფხულზე როგორმე ორი თვით კისლაფოდსკაში წავალ და... საშუალოდ გამოვჯანსაღდები. შემდეგ აღარ დამჭირდება თავის წუხება, რადგან მცირე მკურნალობაც მეყოფა — ქობულეთში და ჩვენს აგარაკზე წავალ სადმე...

კი, მაგრამ ფული სად არის?

— სსს... ჩუმად... ნერვები არ ამიშალო, თორემ გაგიუღებო და ამ ბრჭყალებით დაგახრჩობ... მეცოდები, მაგრამ რა ქენა, თავი ყველაფერს მიჩიენია. ამ ქვეყნად, ნუ გეშინია, მეორეჯერ ვერ მოვიდე...

— ღმერთმა დაიფაროს; ერთჯერ მოდი და ასე მაწამებ, მეორეჯერ რომ მოხვიდე, უარესს იზამი! — დავაპირე თქმა, მაგრამ მართლაც გიჟივით აბრიალებდა თვალებს და აღერსიანად შევეკითხე:

— გენაცვალე, ექიმმა გითხრა?

— ჰო, ექიმმა მითხრა! აბა კი არ ვსტყუი!

— კარგი, კარგი გენაცვალე. ეხლავე წაველ და ფულს ვიშოვი! — ვუთხარი და...

მას შემდეგ მე ის აღარ მინახავს. მე აქეთ წამოვედი და აქ მოვეწყვე სამსახურში. ალბად ვინმეს გაჰყვა ცოლად... ვაი, იმ უბედურს, ვინც მას გადაეკიდა. ასეა, ჩემო კარგო... ეს ექიმები სულ გასაწყვეტია, თუ მართლაც ასე ეუბნებიან ქალებს. რომ ვიცოდე, რომელია ჩემი დამლუპველი ექიმი, მოვკლავდი... კარგ რამეს რატომ არ ურჩივენ ეს ექიმები ქალებს: „ქმარს მოუარე“, „ოჯახს მიხედ“... „იშუშავე“... „მომჭირნეობა დაიცავი“ და სხვა ასეთები?

„ექიმმა მითხრა“... ჰმ... ერთი პაპიროსი კიდევ მომეცი და...

— მშვიდობით ბრძანდებოდეთ! — გამომეშვიდობა თანამოსაუბრე და წავედა.

გეორგიანული
ბიბლიოთეკა

ერთად-ერთი

— რა ამბავია? ვინ არის ის კაცი, რომ ასეთი რეაქციებს უმართავს?

— ეს ის კაცია, რომელმაც მთელი მოსახლეობა ისე მოსწონა, რომ ერთხელაც არ ჩამოხშინებია! აი, ამიტომ მაც უმართავს რეაქციებს.

ი ზ ვ ი ა თ ი ზ ე მ თ ხ ვ ე მ ე ა (ხ ა უ შ რ ი)

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

— რა ამბავია, კაცო, საითკენ გარბიხარ?
— ამბობენ — ჯაქტოს ფარდულს დღეს გააღებენ!

ქ უ რ ე მ უ კ რ უ ლ ი ს ა უ ბ ა რ ი

მთელი დღე დავებებოდი და „სატარტაროზო“ მასალას ვეძებდი, მაგრამ ვერსად ვერაფერი ვნახე საკაილო. დავინახავდი თუ არა თავ-შეყრილ ხალხს, მაშინვე იჭითენ გავეშურებოდი, მაგრამ ჩემი მისვლისთანავე შესწყვეტდნენ ლაპარაკს და მე ისევ ხელცარიელი ვრჩებოდი.

— დასწყევლოს ტარტაროზმა, — გამბობდი ჩემთვის — შუბლზე ხომ არ მაწერია, რომ ტარტაროზკორი ვაი, რომ სიახლოვეს არ მიკარებენ ლაპარაკის დროს?!

ამ ფიქრებში ვიყავი, რომ თვალი მოვკარი ორ კაცს. მივუახლოვდი ჩუმად და ყური დავუგდე მათ ლაპარაკს:

— დიდი ხანია აქა ხარ?

— რა მოგახსენო, ჩემო ივანე! აღარც კი მახსოვს, როდის წამოვედი სახლიდან. რაცხა საუბედუროდ ამ საწირეში სარები ვიყიდე გენახისათვის. წასადებად ვაგონი გამოვიწერე, აგერ ორ თვეზე მეტია ვუყურებულებ, მარა არ შეგვამოს ჭირმა — არსადან არა სჩანს. ბარე ორ-სამჯერ ქუთაისშიაც ვიყავ „ადელენიაში“ და „ნაჩანიკ უჩასტას“ შევებეწე; დამ-პაჩადა, მარა ჯერ კიდევ არაფერი სჩანს... ეს სარები ცალკე მიღებია, მე ცალკე ვცდები... ტყველად გამი-გზავნის გამოწერა...

— ბევრი მიეცი „ნაჩანიკს“ ვაგონის გამოსაწერი?

— რაო, რა გამოსაწერი?! ჩემთვის არაფერი გადუხდევინებია!

— არ ვიცი, ეს „ნაჩანიკი“ არ გამომიცდია... მარა ჩვენ ხრესილში გვყავდა „ნაჩანიკი“ აკაკი ჩიხლაძე, რომელსაც, თუ თითო ვაგონის გამოწერაში ორ-სამ თუმანს რა ჩაუჯიბავდი, ისე ვაგონს ვერ ეღირსებოდი... მერე, შენ ხარ ჩემი ბატონი, ძალიან რომ გაუგებრივლდა, ქრთამში აღებულ ფულის ხრამუნს, ყველამ გაუგო; უჩივლეს, გაწეთშიაც და „ტარტაროზშიაც“ კი ჩააგდეს, მარა თურმე ვინცხა დიდი კაცი გამოუჩნდა და ქე გევიდა მშრალზე... მარა მერე ისე გათამამდა, რომ ქრთამი ტრესტის რწმუნებულ რ. წულაძესაც გამოართვა. აი, აქ მოიტება სამუდამოდ კისერი და თავი ციხეში ატუციეს. აბა, სულ ყოველდღე რომ თვრებოდა და ქეიფობდა, კაის იხურავდა და იცვამდა და ოკრიბის პილსუდსკივით რომ დაიარებოდა, რაგა მისი ჯამაგირი ეიტანდა ამდენს?!

— აბა მინდიაშვილისა და მისი უფროსების არ იყოს, ალბად უფროსებსაც ქე ექნებოდათ ცოტა ბრალი! — სთქვა ივანემ.

— ეს მინდიაშვილი ვინაა? — ჰკითხა მოსაუბრემ.

— ვინ არის და, სოფელ გურნის კოოპერატივის ნოქარი. გამგეობა ყველაფერში ენდობოდა და ამიტომ ერთხელაც არ გაუკეთებია რევიზია: „გერასიმე პატიოსანი კაცია და გაქაფვას არ იკადრებს“-ო... ამითი გათამამდა გერასიმე და ყლაპა კოოპერატივის ფულები. ბოლოს შეეშინდა-გამიგებენო და, ერთხელ, როცა ფული წაიღო ჩასაბარებლად, გზაში გადამალა 900 მანეთი და მილიციაში განაცხადა: „ყაჩაღები დამეცნენ“-ო... მარა არ გაუვიდა იშკილი. წავიდნ და ქე ნახეს გადამალულ ფული, მარა 900 მანეთის მაგიერ ხუთასი იყო (ოთხასი „გაიემასეჟნა“, მოესწრო!). სკანჩეს ხელი და „ვირის აბანოში“ გაგზავნეს ცოდვებისაგან გასაბანად.

— არ გყოლიათ, ბიძია პატრონი, და „უბატრონო ეკლესიას ეშმაკები დევსიო“, სწორედ თქვენზე ყოფილა თქმული! — გამოემშვიდობა და გზას გაუდგა.

— სწორედ მასეა! — დაუდასტურა ივანემ და მეორე მხარესკენ გადაუხედა.

ილირიკელი.

დ ა მ რ თ ხ ა ლ ნ ი

— სანამდე გინდა მანდ იყო?
— მინამ არჩევნები არ გათავდებია!

დაწინაურება

ერთ დიდ დაწესებულებაში პატარა კაცი გახლდით, მაგრამ ჩემი ბედის მაინც კმაყოფილი ვიყავი. ცოტა უფროსებზე კი მომდიოდა გული, მარა ეს არაფერი.

ვნახოთ ერთ დღეს კრებაზე დამიბარეს.

გამიკვირდა.

გამგის კაბინეტში ან შეშა, ან პაპიროსი და ან ბორჯომის წყალი თუ შემიტანია, თორემ ისე ფეხიც არ შემიდგამს... ეხლა კი აგერ სავარძელში გავიჭიმე და ყური დაუფრდე მოხსენებას.

მოხსენება დაწინაურებას შეეხებოდა.

— ლადოჯან! — მომმართა მომხსენებელმა, რომელიც გუშინ ალბაცერად მიყურებდა და ჩხუბიც კი ამიტება „რატომ ფეჩი არ გააცხელე ძაღვზეო“. — ჩვენ შენი კაცად გამოყვანა გვინდა და ეხლა განყოფილების გამგეთ უნდა დაგნიშნოთ...

ვთქვი: — აგი ოჯახტორები ალბად მასხარად მიგდებენ-მეთქი. — და აქეთ იქეთ გავიხედე — ხომ არავინ იცინის-მეთქი.

მეორე დღიდან ჩამომართვეს დარა-

სოფლის ჩარჩის სიმღერა

თუ რამე ხალხს არ დავსტყუე რა გვეშველება ჩვენაო. კოოპერატივი წინ გვიდგას, (მაგას გაუწყრეს ზენაო). ისინი თუ არ მოისპო, არაა ჩვენი შველაო.

ფილტვებში ჭლექი გაგვიჩნდა, დაგვაწყებინა სველაო. მუშტარი ყველა წავგართვეს — შეზობელი თუ ნათლია.

გლეხები მტრულად გვიყურებს, არა აქვთ ჩვენი ხათრია. მათებრ იაფად რომ ვყიდოთ, თავნიც გაშყვება თანაო.

ჩემივე ხელით ჩემს უელში როგორ გავისო დანაო.

მუშაობასა ჩვეული არა ვარ თავიდანაო

არასდროს მიმუშავნია, არ მქონებია ყანაო

კუდის რიკამდე გავგაძვრეს ზურგზე და ტანზე ტყავია ეშხ, რასა ვიჯამ მოთქმითა... დღე დავგიუენეს შავია.

გაღარა.

ჯის სპეცტანისამოსი და გამგეთ დამნიშნეს.

უნდა ესტეკა, რომ ბევრჯერ კბილებშიც გამომადინეს ოფლი, მაგრამ სიარტეხილი მაინც არ მიჭამია.

ერთ დღეს ერთი კაცი მიტრიალებს გარშემო, კაცი, რომელიც გუშინ ფოშტის ცხენივით მარბენინებდა ხან კონვერტზე, ხან პაპიროსზე, ხან მარკაზე და ხან ცივი წყლების მოტანაზე... იცით რას მეუბნება ეს კაცი — პატივცემული ჩემი ყოფილი უფროსი? — ლადოჯან, თუ არ გეწყენება ამაღამ წვეულება მაქვს და შენც უნდა მეწყვიო“.

მართალი გითხრათ — მტერის ეინზე გეწვიე და...

წვეულების გათავებამდე ასისტენტით დინჯად მეჭირა თავი.

ამით ვათავებ ჩემ ამბავს და გაშობ, რომ ზოგის წარმოდგენა, დაწინაურება ჩემისანა მუშებისათვის თითქმის წარმოებისათვის საზიანო იყოს, სიცრუეა. არც ისეთი „დიდი პროფესორობა“ ყოფილა საჭირო, რომ მუყაითმა მუშამ ვერ შესძლოს საქმის გაძლოლა. თუ დაწესებულებაში არაფან გადაგემტერა, ყველაფერს შეიძლება და შეისწავლი.

მწერალი

ჯღჯღსათღს

კუთხე

ეროვნული
გაზეთი

რომ წავიდა მარგარა... გეგმა ციხელი დავლვარა

რასაკვირველია, სადღ. ფოთის მოღვაწე ვარგარა
გორგილაძეს უხაროდა, რომ ის ტფილისში გადმოიყვანეს,
მაგრამ ამ ამბის გამო ფოთში ბევრი ცრემლი დაი-
ღვარა, და კიდევ უფრო მეტი — ღვინო.

რა ეშველება აწ ჩვენს ფოთს...

რომ შენ შორდები მასალა.

ტფილისში შენი გადასვლით

დაიბლდა ჩვენი მასალა.

(„გეგმარა“)

ასე მიმართა ტოლუმბაშა (პროკობი), რომელსაც
ხელში ორი ყანწი ეჭირა. სადგურის უფროსმა შეაგ-
რინა, რომელიც ინიციატორობდა ამ „სამგლოვიარო
შეიშ“, ვეღარ შეიკავა ცრემლები, გული ამოესკვნა და
აღბად კიდევ წაუვიდოდა (გული), რომ ამ დროს... ში
შეგლე სახეს ყანწი და ისევ „მოაბრუნეს“.

ფლობებელმა მატარებელმა მოაყვარა სადგურს. ეს
ნაშანი იყო, რომ ქეიფი შეწყვეტილიყო და ვარგარა
ტფილისისაკენ გამომგზავრებულიყო...

და სადგურში ვაიმართა

სიმღერა და თამაში...

(ნეტავ ვინმე თუ კი ვინმეს

მასებს მოსთხოვს ამასი?)

მუთაისი და ფოთი... არის ჩხუბი და ფოთი.

კარგ ხასიათზე არიან ქუთაისის კერძო ეპიტრი
(თეგზის). რატომაც არ იქნებან! მუშაობის თევზუ-
ფობის მალაზიას ვეგებრთელა ბოქლომი ადევს. კომ
ფლიქტი, რომელიც არსებობს ქუთაისისა და ფოთის
მუშაკოვს შორის, ისე მწვავე ხასიათს ღებულობს, რომ..
მოხალღნელია საკითხი ერთა ღივას გადაცეს. ქუთა-
ისსა და ფოთს შუა ნოტების გაცვლა-გაშოცვლამ ვე
რაფერი შედეგი გამოიღო. (ზღისტი).

ამის შემდეგ, არც გასაკვირია, რომ საგაქროში მო-
მწველელი თევზები „თავიდან აყროლდეს“. მართლაც
„თევზი თავიდან აყროლდება“ და მით უფრო ადრე,
რადგან ასეთი თავები განაგებენ (აღბად, მესვეურთა
თავს უკვე შეჰპარვია ეს სენი, თორემ რა სჭირდა დასა-
კეტი მუშაკოვს!).

ამ ვინ არის ბრალში, ფულს რომ მარინა წყალში

ტფ. ადგ. მრეწველობის განყოფილებამ დიდუბეში
„მარმანწინ“ გახსნა ხე-ტყის ქარხანა... იყო საწყობი და
საწყობში მასალები, რომლებსაც ჰყარაულობდა დარა-
ჯი... ეს მასალები, დაიხარჯა — აშენდა ქარხანა, მაგრამ
დარაჯი ეხლაც სდგას ცარიელ საწყობის კარებთან და
ყარაულობს... რას? სიცარიელეს... საწყობში თავი თუ
გაირბენს გზადაგზა, თორემ სხვა შიგ არაფერია.

აღბად ცარიელ საწყობის კარებზე ჩამოკიდებულ
ბოქლომს თუ დარაჯობს ყარაული, რომ არავინ მოიპა-
როს!

ასე უფროსილდებიან სახელმწიფო ქონებას (ბოქ-
ლომს), რომლის დარაჯობა თვითრად ჯდება 240 მანეთი.

ჩამოთ მიამვს კარაპი... არ გეგონოთ არაპი

მუშაკოვს ცენტრ. საწყობში № 9-ში ქურდობაში
დაიჭირეს თანამშრომელი დონდუა, რომელსაც ჩეჩე-
ბათ გაჰქონდა კარაპი და სხვა პროდუქციები.

მაგრამ საქმე ისე მოაქცხრაკეს, რომ „თითქმის დონ-
დუა მთვრალი იყო და სიმღერადად ქურდობა ყაცს
გაშეუბნა“.

— აი, სწორედ ასეთ შემთხვევაში იტყვიან: „კაცი რა-
საც სიტუბილენში ფიქრობს, იმას აკეთებს სიმთვრალე-
ში“.

აღბად სიტუბილენის დროს დონდუა ისეთი ფიზიკალია,
რომ ნაქურდალს ვერავინ დაუჭირავს.

ივანე და პავლე გამსახურაძე თუ წავლენ?

ლეკსი ოთხი სტრუქტონი ივანე მჭედლიშვილსა და
პავლე ხუნდაძეს შესახებ, საგსებით ახასიათებენ ამ ეპი-
სტონებს:

ცა ქუდათ არ მიანდათ

დედა-მიწა — წალათ,

გლეხებს ეუბნებოდნენ:

„თქვენ ბრიყვებო, რა ხართო?“

ცეზა-ტყება, ჩხუბი-დავა და აყალ-მაყალი — აი, ამ
ვატბატონების ყოველდღიური საქმიანობა ქვემო-ქალის
რაიმილიციის სფეროში.

ბოლომდე მეგობრებად და „პირის-ზიარებად“ და-
რჩებოდნენ ერთმანეთისათვის ეს „ტარიელები“, რომ
რევიზია თავს არ დასხმოდა და...

და ერთმანეთს წახსუბენ:

„შენ შესჯამე მეტი ფული;

კარგი იყო, როცა ყლამე

ჩახოხილი, მოხრაკული?“.

ტყვილად ჰგონია ხუნდაძეს, რომ მას უშველის „დი-
დი მამიდა“, რომელიც ცენტრში ჰყავს.

„საბავო, უაჯოგასია, ვიდრე ყრუ ეკლესია“

ეს სიტყვები ეკუთვნის ნაღიკენარ მარგატას, რომ
მელიც პატარა ფოთის აღმასკომის თავმჯდომარე გახ-
ლათ.

არც ისე შეუბრალებელი და უძლური ყოფილა
ღმერთი, რომელსაც გ. მარგატა თაყვანს სცემდა მთელ
თავის სიცოცხლეში, როგორც ეს ურწმუნოებს ჰგონიათ
ღმერთმა ისმინა მარგატას ევდრება:

დიდი ხანია უფალო

ერთგულად გემსახურები.

ხალხს მქონდა გამოჰედლი

„მამაო ჩვენოთ“ ყურები...

ვხლა მომეცა წყალობა —

ხატოში მინდა გამოჩნა.

ამდენ ხნის ნამშვიდრება,

იქ მელირება გაძლომა.

აღბად, მართლაც გაძლო ამდენხანს და ეხლა კი სა-
ჭირთა მისი დასვენება, რასაც უყურადღებოდ არ დას-
ტოვებს ახალი საბჭო.

„ტარტაროზი“-ს

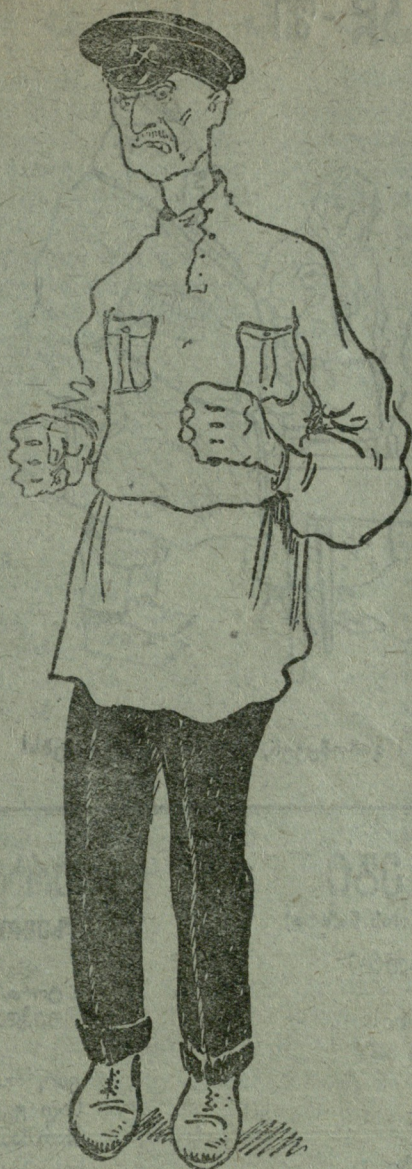
უამდეგი ნომერი

სპეციალური

საპრემიუმო

გასაგებება-ზე

„ტარტაროზი“
შემდეგი ნომერი (9-193)
გამოვა კვირას 24 თებერვალს

სამტრედიო

ერთგვლ მხოლოდ სიტუაციებში
გულმა იგრძნო შეგება.
სიზმარივით გადიარა
მწარე მოგონებამ.
ცეცხლოვანი გამოხედვით
ვშორდებოდი როცა —
ტფილისისა არე-მარემ
მე გზა დამილოცა.
სამტრედიის საყუდლსა,
გავხდი ინჟენერი!
შეიცვალა ყოველივე —
დღეს ვარ ყველაფერი.
რა გქნა, როცა ბავშობიდან,
დამყვა ზნე და სენი!
ამაყობას ჩვეული ვარ,
თუ ვარ განაწყენი.
მიყვარს ტუქსვა, ისიც მხოლოდ
გულის გასართობად!
(რასაც ვამბობ სიმართლავა,
შენმა მზემ რა მამობა?)
ამ წუთიერ ქვეყანაზე,
რა შემჩნება მეტი! —
მეშები რას დამაკლებენ,
თუ კი მწყალობს „ღმერთი“.
მამ, წინ ნიჭო, შეუქმოსილო,
წინ, წინ გამიძებნი! —
ნათქვამია: სიმძლავრესა
სძლევს ხანდახან ხერხი.
მუშა იდგა ოცნებით და
ფიქრით თმა-გაშლილი! —
(იქნებ ვინმემ „დარიგოს“,
გრიშა ტატიშვილი)...

ჭავჭავი ბზიკი.

ს ა ბ უ რ თ ა ლ ო

უ ც ხ ო

მე ტარტაროზ ვის სმენია მსგავსი საქმე ამისთანა?
(ლამის ამის შემყურება გამოვისო ყელში დანა).
„კამპანია“ აღარც ერთის აქ არ მიდის არ გვდევს თანა.
ამაღა მოწოდება: „ძირის დროა ეხლა განა?“
არჩევნები მოახლოვდა, გული ზალისით აღივსო.
მამა ონოფრე კი სტირის: „აღაპი აღარ არისო.
გამიხმა კუჭი მსუქანი, აღბათ სიკვდილი მელისო;
ფოფოლის აღერსს მოაკლდო იფაღვას ცრემლებად წველისო.
ვაჭარ ბესოს სქელი ღიბი დაუარდა, ჩაუფუყდა;
ავინდებ — წამი ტკბილი სასადილოს წინ რომ ყუყდა.
დააქვს ჯიბე გახვრეტილი, აღარა აქვს გროში, სურდა;
საბჭოებში ველარ შეძვრა, თუ მცა გულით ძან სურდა.
სხდომებს ანტი-რელიგიურს არ მართავენ. რისთვის ნეტა?
მოთავენი ამ საქმისა სად წავიდენ? ვინ წახვეტა??.
ალკოგოლიზმს არვინ ებრძვის — ლეო, ნინა, არც ანეტა.
(მხიარულად კი არიან უკრთით თვალნი ვით პლანეტა).
მუშეოლის კარებთან სდგას წევრი — არა წევრია.
შიგნით ვერ შევლენ, ტანჯვას კი ვერ იტყვის ენაც მკვერია.
ამბავი საბურთალოსი მშობი-ლა ესდენ ბევრია,
რომ ლამის ერთობ დაფაროს ქალაქის მთელი ტევრია.

დონ — მრია.

თეთრი შპარო. (ტფ. მაზრა)

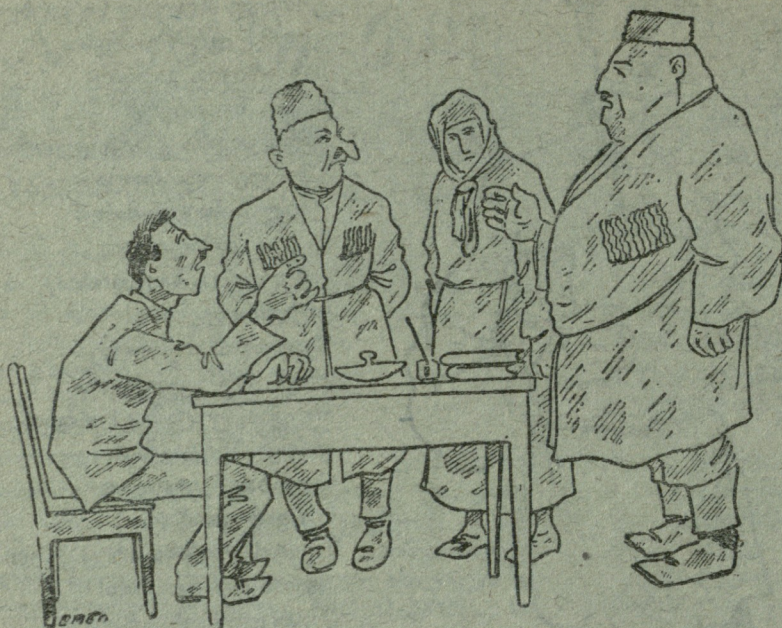
პედაგოგი თედევას
სხვანაირად უფეთქს გული.
ამ ბოლო დროს მოწაფეებს
შეაყვარა საღვთო სჯული.
ელსადგური მძლავრი არის,
ის მუშაობს წარა-მარა;
ვერ ანათებს ღამით ქუჩებს,
თუ კი ტოკი გაეპარა.
კერძო ვაჭრებს ნუ იკითხაჲ,
ნეტარება აქვთ მათ სრული —
ნალოვები დააწერეს,
კიდევ მაინც უდგათ სული.
ბევრი აქა კულა-ბზიკობს,
ყველგან ხელებს აფათურებს,
აწ შენ იცი, ტარტაროზო,
თუ აუწევს ასეთს ყურებს.

ვ. სორტილი.

მეარე - ში

გ ლ მ ი

(მუთაისი მარა)

— შენ ხარ ცოლიანი ხარ?
— მერე და რა მოხდაო! ეს ქალი თანახმა გამოყვეს, შენ რა გადარდებს!

გვესტუმრე ერთხელ, ტარტაროზ, —
მაგრამ ჩამოდი ფრთხილად,
რადგანაც გზები გომისა
გადაქცეულან თხრილად.
თორემ თუ მარცხი შეგვემთხვა,
(ვაი, დაგვიდგეს თვალი!), —
ჩვენი ეჭიმი კოსტავა
მუღამეშას არის მთვრალია.
ნახოთ, იქნება, შემთხვევით
პუნქტზე ფერშალი ბენია!
თუ გიცნო — ვერ დაგიყვრებს,
მოერიდება შენია...
და თუ კი ხიფათს გადარჩე,
(ეს სასწაული დიდია!), —
„პატარას“ წყალში გაივლა,
ზედ რომ არ არის ხილია...
და იქ დაგზნდებათ გლესკოშის
შენობა ერთობ დიდია;
დაკეტილია ყოველთვის
კარზე ბოქლომი ჰკილია.
ერთდე კოპერატივსა,
შიგ ნოქრობს სოკრატ ყმელია.
მას მადლიერი არა ჰყავს
მცხოვრებთა მეოთხელია.

კულუშბური.

მწარე შედეგი

(გომამხური, ოზურგეთის მარა)

(იგ. კალანდაძის სიმღერა)
ახლა რა ყოფაში ვარ?
ვაჰ, რა დღეს მოვესწადი!
ალარ შემრჩა მე სუფთა
პერანგი და ზეწარი.
ამაოდ ჩამიარა
შავ სიიდან დაძვრენა.
ტყვილად კვრივე კბილები,
ვატრიალე ეგ ენა.
გლესებს ვეფიცებოდი
ერთგულება - ძმობასა
ქირში, ლხინში, ყოველთვის
შეელა - თანაგრძნობასა.
არჩევნებში დაჯრამე
ჩემი მომხრე პირები:
საარჩევნო სასწორზე
მქონდა მიმიე გირები.
დავრახე და იმედი
მათაც არ გამიმტყუნეს;
„საბჭოში გესურს ივანე“ —
ერთხმად დაიგუგუნეს.
და კრებაზე თითები
აიწია ზე-მალა.
(ცხადი არის — საბჭოში
რომ გავძვრი მე ახლა)...
მაგრამ როცა დათვალეს,
შეადარეს თეთრს შავი —
შეადარების შედეგი
დარჩა გული საკლავი.
ჩამიარა: პურ-ღვინო,
პატივი და ბანკეტი...
განა დირდა ამდენად
ამის მიღება აერთმეტი?

გომამხურელი

სრამსოქრის გოდება

(ზამოჩიბათი, ოზურგ. მარა)

ადგილობრივ კოლექტივს აქვს ტრაქ-
ტორი, რომელიც მოუვლელობის გამო
ფუჭდება.

შანკალი.

ვაი, რა დღეში ჩავარდი,
სად ვგდივარ სადაურიო?
შარშან ბიჭუტებს ჩამიდგეს,
ხეს მივამტვრიე ყურიო.
წრეულს ამკიდეს სახერხი,
ეწვები, ვიხრაკებო.
შუა გამიტკიცეს ცილინდრი,
აწ როდის გაგმრთელდებო.
გუთანი, სათეს-სამარული
და ჩემი ნაწილებიო —
ქუჩაში ყრია, ტალახში
გით ოხერ-პარტახებო.
გლესები სახნავს თხოულობს,
ვინ არის გამკითხავო.
ბაჩა იყიდა სესხითა
სეირნობს გამეფ თავიო.
ავი ენები ამბობენ:
ანგარიშს თავი სტკივაო...
რევიზიაზე არავინ
აოარაფერსა სჩივაო.
მიხაკო გულზე გასულა —
ტყვია უჭირავს ხელშიო: —
ნოქარს დაადვა ნაგანი
კილამ გასწყვიტა წელშიო.
საქმე არ წავა კარგადა,
ტარტაროზს ვენაცვალეო,
თუ შენებურად კოლექტივს
არ მოეშველე მალეო.

შანკალი.

ც ნ ო ბ ა თ ა მ ი ლ ე ბ ა

ი ა რ ო ნ ე შ ო ლ ი
გ ი მ ნ ა ლ ი ო ტ ი ა ნ ა

ხუშუნდარის (ბორჯომი): თქვენს „ბედნიერ უბედურებას“ უბედური უბედურება შეეძინა — წაკითხვის შემდეგ გოდორში „გადახრილდა“. თქვენს წერილს არც კი სწყენია ეს ამბავი, პირიქით, გაუხარდა: „რომ დაგებუდეთ, წამოკითხავდნენ და შემრცხვებოდა. მართალია, ჩემს ავტორს არა სცხენია ჩემი უფარვისობა, მაგრამ მე ხომ მასავით უსირცხვილო არა ვარ“ — „ო! — გვითხრა თქვენმა წერილმა, მაღლობა გამოგვიცხადა და პირველად ის მოექცა გოდორის ფსკეროს (თქვენ გგონიათ — მართლა უფსკეროა ჩვენი გოდორი?).

ძველს (სახერე): აქ საკვირველი არაფერია, თუ კი „ქალწულ“ მარიამს შეეძინა ქრისტე, რატომ არ შეიძლება ზაბახიძის ქვრივსაც შეეძინოს სხვა ქრისტე და მით უმეტეს, როცა მასაც მარიამ ჰქმევია?! განა ასეთი ქრისტეები ცოტაა? მერე რა ვუყვით, რომ მარიამ გიძახის:

ხალხნო, მოდიოთ და თაყვანი მეცით,
ღვთისმშობელი ვარ მარიამ ქვრივი,
და მომიტანეთ: შესაწირავი,
ფული, თაყვანი, ძღვენი, არჩივი...

აღზად, სოფელმა კარგად იცის, თუ ვინ არის ამ შემთხვევაში. „იოსებ ღურგალი“ და არ წამოეგება მარიამის ანკესზე.

ზიკოს (სვირი): ფოსტა-ტელეგრაფის განყოფილების გამგე სერგო ხოხიაშვილზე გვწერთ, რომ „სამსახურში გვიან მოდის და ადრე მიდის; ამის დასაფარავად ის საათის ისარს წინ და უკან აქანებს საჭიროების მიხედვით-ო“.

შემდეგ უძღვნიოთ ასეთ ლექსს:
ტარტაროზო, მოდი,
ინახულე სვირი
და ჩვენს ფოსტის გამგეს
მომამტვრიე ცხვირი.

ეს ერთი კუბლეტი დაგებუდეთ არა მისათვის, რომ ცხვირი მოვამტვრიოთ გამგეს (ამისათვის მილიცაა პასუხს მოგვთხოვდა), არამედ იმიტომ, რომ სვირი-ცხვირი კარგი რითმაა.

აპ. წიფლავეკელს: ასეთი ლექსით ვერც სატრფოს შეაყვარებთ თავს და ვერც ჩვენ შეგვიყვანოთ შეცდომაში.

წინააღმდეგ შემთხვევაში
თავს მოვიკლავ შენს ბარაზე,
და უდროოდ მიწა შემგვამს
დამარხულსა შარა-გზაზე.

ო, ეს სტრიქონები მართლაც ისეთი მგრძნობიარე და ბევრის მეტყველია, რომ, არა თუ ქალის ცივ ქულს, თვით მყინვარსაც კი მოაღბობს და გაათბობს.

ყოველ შემთხვევაში, თუ თქვენ სიტყვის კაცი ხართ და მართლაც მასე იზამთ, როგორც იმუქრებით, ესე იგი თავს მოიკლავთ, — შარა-გზაზე მაინც არ დამარხავენ. ამის შესახებ უკვე გაფრთხილებულია სანიტარი.

ვალის: გარკვევით არ იყო ბრალდება დასაბუთებული.

მესანგრის (ბუღლუხაური): კიდევ კარგი, რომ ესლა ზამთარია და არა ზაფხული და ბუზები არ არის...

ვადერის, მოსეს, ლადიკოს,
რომ დაუღლიათ პირია.
ქოხ-სამკითხველს გამგეა,
სამივე სპეცი გმირია.

გამგეების ასეთი სიმრავლით აიხსნება, რომ სამკითხველს შეწონა ჯერ კიდევ დაუმთავრებელია.

ულაშას (ხიდისთავი): პირველად გვესმის, რომ ხიდისთავში დეპო იყოს. კაცმა, რომელიც პოეტობა-მწერლობას ჩემობს, უნდა იცოდეს, რომ:

დამო სხვაა, დამო სხვაა,
შუაში არის დიდი ზღვარი,
(და ამიტომ დაბეჭდვან
ამ თქვენს წერილს ეთქვა უარი).

ძველს (გუგუნიყაუთი, სენაკის მაზრა): ჩვენ მაშინვე მივხვდით, რომ თქვენ სწორდით სიმონზე:

ნოქარია ძველის-ძველი,
სოფელს სწუწის, როგორც ყველსა,
ბავშვებს წონით ატყუილებს,
და არ აკლებს ქალებს სეფსა.

აწ მგონი გამგეობაც მიხვდება ამას და გამოასწორებს ნაკლს.

ბატის ჩინჩაშვს (ქ. ხონი): ბატი რა არის და მისი ჩინჩაყი რაღა იქნება! ისე-და ამ თქვენი წერილის მონელება ბატის ჩინჩაყს თუ შეუძლია, ან და ჩვენს უფსკერო გოდორს, თორემ სხვას არავის.

თქვენი მესტირული ასე თავდება:

ახალ კალაშა შევიძენ
მელანს ჩავახანე შუშაში,
თან ტკბილად დამეძინება
მეორე მუშის მოსვლაში.

თქვენ გგონიათ — კალმის სახლზეა ლექსის შეთხზვა დამოკიდებული? მასე, რომ იყოს, მაშინ რა გიჭირდათ. ჩვენ კი ასე გირჩევდით: ნუ აფუჭებთ კალამს, სხვას გამოადგება.

რაც მართალია მართალია: „ტკბილად დამეძინება“ სჯობია ასეთი ლექსის წერას (და მით უმეტეს — განსილვას!).

სასიმოს: რა ექნათ, შევდივართ თქვენს ზღაგმარებაში და გვეცოდებით, მაგრამ განა შეიძლება ამ ლექსის დაბეჭდვა:

საცოლომ მითხრა — წაგყვები,
არ მინდა რომ შეგაშინო,
თუ შენს ლექს ვნახავ დაბეჭდილს
„ტარტაროზოში“ მაშინო.

სხვა ხერხს მიმართეთ, თორემ აქედან ხეირი არასოდეს გამოვა.

„აზინუს“: — თქვენ ძალიან მოგწონთ თქვენი ფსკვლინიმი — „ყური მოვკარი ამ სიტყვას და ისე მომეწონა, რომ ფსკვლინიმად დავიჩქვი“-ო.

მართალია: ყველაფერს თავისი შესაფერი სახელი აქვს და ამ შემთხვევაში, შეიძლება თქვენი არჩევანი და გეგმვნება თავისთავთან შეფარდებით გამართლებულა, — მაგრამ ჩვენ მაინც ექვი შეგვდის, რომ თქვენ იცოდეთ ამ სიტყვის მნიშვნელობა; ეს სიტყვა ლათინურია და ნიშნავს — ვირს.

ფიძრის-გორელს: — თქვენი წერილი ასე თავდება: „აფრინეს ალალო, რაც არ არის, არ არიო“... შეკაი კაცო, ეს თუ იცოდი, რატომ სწერდით ამ წერილს?!

მიხაილ ვალის პირელს (ქ. ახალი-სენაკი): მართალია, ხელმოუწერელ წერილს არ ვებეჭადეთ, მაგრამ ეს წერილი ხელმოწერილი რომც ყოფილიყო მაინც არ დაგებუდვდით. აბა, მკითხველმა გასაჯოს — დასაბეჭდილი ასეთი ლექსი:

არა აქვს ვითა საქათმეს,
კარები უფარგისია;
მოწაფეებს სიცოცხლე
კანკალებს ვითა ვიწია.

უფლება-აშრილნი

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ღმერთი:—რა აზრადია რამ დაგაღონა, ზოხიშე?

— რაღა რა აზრადია, ყოვლის შემძლებელი, შავ სიაში ჩამაგდეს!

— ჰმ! შენ კიდევ დარდობ, როცა სიაში მაინც ყოფილხარ? დარდი ჩემი სიტყვი, რომ საზოგადოდ ყოველ-
გვარი სიიდან ვარ გამოირიცხული, თორემ...